

Lassan úgy-ahogy rendbe jöttem, és 16 éves egyházi szolgálat után új életformát kezdtem. Munkát kerestem, de mindenütt előrebocsátottam, hogy pap vagyok, s felmutattam a veszprémi püspökség „elbocsátóját”. Végül 1964-ben ministránsom közvetítésével bekerültem Budapesten egy műszergyárba. Itt 1977-ig dolgoztam, s innen mentem nyugdíjba mint programozó. Kezdetől fogva tudták rólam nemcsak azt, hogy pap vagyok, hanem hogy gyakorolom is hivatásomat. Egyébként ott miséztem, prédikáltam 5 percre a gyártól. Munkatársaim közül többen is eljöttek vasárnap a misémre. A gyárban sikeresen elvégeztem a minisztérium keretében szervezett egyéves műszaki tanfolyamot. Amikor nyugdíjba mentem, olyan szépen búcsúztattak, hogy ma is kicsordul a könnyem, ha rá gondolok. Ami papi szolgálatomat illeti, mindig olyan templomot kerestem, amely közelebb esik munkahelyemhez. A napi munka előtt mindig megmiséztem. Amióta pedig nyugdíjas vagyok, mindent végzek: temetek, esketek, gyóntatok. Van munka bőven, és örülök ennek. De most már gyakran elfáradok, és időnként rosszul leszek. Egyedül élek, a szomszédom Bécsben van, csak ritkán jön haza. 26 éve lakom itt, és akiket öreg napjaikban támogattam, mind meghaltak, senki sincs a házban, akihez folyamodhatnék, ha baj érne.

— *Milyen tanulságot vont le életéből? Nem bánta meg, hogy pap lett?*

— Semmi sincs Isten akarata nélkül. Mindig, mindenütt éreztem, hogy ott volt rám szükség, ahol éppen voltam. Ha megbántam volna, hogy pap lettem, nem maradtam volna meg papnak, amikor polgári pályán helyezkedtem el. Könnyebb lett volna életem is. De én hivatásból lettem pap, s maradtam meg annak mind a mai napig. Ha Isten életet, s erőt ad, szeretném továbbra is szolgálni egyházamat. Hol? Hogyan? Meddig? Ezt a Gondviselésre bízom. Mert, mint látja, nyugdíjas programozóként is lehet Istent szolgálni...

Rendhagyó papi élet volt Kovács József pályája? Talán nem egészen. A második világháború után több mint félezer oltártestvére osztozott így vagy úgy az ő sorsában. Életük, megpróbáltatásaik feldolgozásának, megörökítésének szükségességére éppen a nemrég megtartott METEM alakuló kongresszusán egy világi történész hívta föl a résztvevők figyelmét. A hazai történetírás is mind több figyelmet szentel a háború utáni eszmeáramlatok és mozgalmak meghurcoltjainak és áldozatainak. Miért éppen napjaink egyháza feledkezne meg azokról a fiairól, akik leghűségesebben szolgáltak bennünket...?

Hetényi Varga Károly

Számunk szerzői

Paul Josef Cordes a Világiak Pápai Tanácsának elnökhelyettese, Róma

Massimo Camisasca teológiai tanár, szeminárium rektor, Róma

Békés Gellért bencés teológiai tanár, a Katolikus Szemle főszerkesztője

Zlinszky János a római jog tanára, Miskolc

Tringer László tudományos tanácsadó, SOTE Pszichiátriai Klinika

Hans-Georg Zapotoczky egyetemi tanár, Egyetemi Pszichiátriai Klinika, Bécs

Kovács Péter művészettörténész, az István Király Múzeum igazgatója

Petz György író, szerkesztő

Borbély Szilárd író, egyetemi hallgató